

06 – De kinderen zijn de poort naar contact

Na een tweetal weken komen een aantal jong volwassenen schoorvoetend af op mijn jongleer en acro atelier. Ik merk direct wie de eerste pas in de groep heeft gezet. Het is fijn om wat oudere jongeren te ontmoeten en ze genieten met volle teugen van de evenwichtsoefeningen die ik hen samen laat doen. Er wordt veel gelachen. Ik vraag Iona of we deze jongeren niet iets anders dan voetbal kunnen aanbieden. Het is hun doelgroep niet. Maar neem ze mee uit in de stad, zegt ze me. Mag ik dat? Ik nodig Abed en zijn neven uit voor een aangename uitstap, een wandeling in Thessaloniki. Nu ik dit neerpen, besef ik dat ik weinig weet over deze jonge man. Ik heb hem toen weinig vragen gesteld. Hij is uiteindelijk in Ireland terecht gekomen, bij familieleden.

Vrijwilligershulp ontstaat daar waar overheden tekortschieten. Velen komen hier in Thessaloniki aan voor een vakantie en

besteden een week aan vrijwilligershulp. De vele oproepen via Facebook en websites liegen er niet om, er veel nood aan hulp. Maar de organisaties kunnen dit niet duurzaam uitwerken met het grote verloop van deze jonge mensen, die ook niet professioneel opgeleid zijn. Ook al merk je dat het de kinderen veel deugd doet.

Er heerst veel stress onder de kinderen. Bij de volwassen merk je depressie en ontmoediging. Niet altijd kunnen we de grote groep kinderen aan. Hoe voel het aan als ouder om dagelijks je kind geknuffeld te zien door steeds weer andere vrijwilligers, terwijl jezelf in een uitzichtloze situatie zit te wachten? De grote afwezigheid van de ouders is flagrant.

Op een van mijn wandelnamiddagen in Thessaloniki kom ik langs een speeltuin waar kinderen aan het voetballen zijn. Ik ben blij dat ze samen spelen. Niet voor het voetbal, maar voor de gemengde teams: jongens en meisjes. Bovendien houdt dit mijn gedachten bezig bij het lezen van dit boek over seksisme dat ik bij Antigone heb gevonden. Wat verderop merk ik een groep mensen op in een park. Ze zitten niet zomaar te picknicken. Ze slapen in het park. Ik ga langzaam op hen af. De kinderen zijn de poort naar contact. Ik blijf de namiddag met hen rondhangen in het park. Ze wachten de nacht af. Een taxi komt hen deze avond ophalen en zal hen de grens overbrengen. Dit is de derde keer dat ze het proberen. Hoeveel heeft dat gekost? Maar ik stel de vraag niet. Het zijn twee families. Ze willen naar Duitsland. Een rustige namiddag waar we samen zitten in het park, ik af en toe wat met de kinderen speel. Zij me hun plannen uitleggen. We wat eenvoudige persoonlijke informatie uitwisselen. Getrouwd? Waar kom je vandaan? We drinken thee. Ze leefden welgesteld in Afghanistan. Nu leven ze hier op straat. Ik wens hen veel geluk toe. Ik wuif ze uit. De volgende dag kom ik terug langs het park. Ze zijn verdwenen.

vorige
volgende